CU PROGRESUL ŞI ŞTIINŢA NU MAI E DE GLUMIT!

Aşadar, cu Progresul şi cu Ştiinţa Craiova în fruntea clasamentului, nu mai e o glumă...

Ceea ce părea în primele etape un simplu foc de paie se transformă acum într-una din cele mai de necontestat realităţi ale clasamentului. Cele două echipe care acum doi ani îşi disputau la Craiova un meci „pe viaţă şi pe moarte" pentru rămînerea în prima categorie (meci în urma căruia bucureştenii au şi făcut un voiaj de un an prin „B") conduc acum autoritar în primul eşalon al fotbalului nostru. Iar după etapa a 8-a, ovansul lor faţă de Rapid şi Dinamo, altă dată protagoniste ale luptei pentru titlu, a crescut la 4 puncte!

Progresul îşi confirmă jocul solid, fără fluctuaţii. Este singura echipă care nu cunoaşte pînă acum înfrîngerea; şi nu se poate spune că „Banca" a avut un program uşor, dat fiind faptul că a susţinut 3 partide în deplasare, la Cluj, la Arad şi la Iaşi, de unde a acumulat 4 puncte. Ştiinţa Craiova a repurtat duminică o victorie, apreciabilă cu atît mai mult cu cît craiovenii au fost conduşi de două ori, cu 1–0 şi 2–1.

Rapid a cîştigat împotriva lui Dinamo Piteşti şi – cu aceste două puncte – a egalat la punctajul general pe dinamoviştii bucureşteni, cărora le-a şi luat locul 3 în clasament. Cît priveşte pe aceştia, surprinzătoare nu este atît înfrîngerea de la Timişoara, cît faptul că au primit 4 goluri într-un meci, lucru neobişnuit pentru echipa din Şoseaua Ştefan cel Mare. De altfel, apărarea foştilor campioni dă dovadă de o debilitate acută în acest sezon (are 12 goluri primite, neputîndu-se „consola" decît cu „performanţele" mai slabe, sub acest raport, ale C.S.M.S.-ului şi Steagului roşu). Iar la această slăbiciune s-a mai adăugat acum şi indisponibilitatea stîlpului echipei şi al naţionalei, Nunweiller III.

Multe semne de întrebare ridică şi comportarea în campionat a echipei Steaua. N-am consultat riguros palmaresul echipei, dar credem că nu ne înşelăm afirmînd că niciodată în cariera sa formaţia militară n-a mai suferit 3 înfrîngeri consecutive în campionat, toate la zero. În etapa de duminică, arădenii, au obţinut prima lor victorie din acest campionat. Ei confirmă linia jocurilor bune în Capitală, de unde, pînă acum, au luat 3 puncte din 4 posibile.

Ce se întîmplă cu Jiul? Startul acestei echipe a fost furtunos, pentru ca acum formaţia lui Coidum să piardă regulat în deplasare şi să cedeze puncte preţioase şi acasă. În schimb, egala de duminică a Jiului, echipa constănţeană, face o figură peste toate aşteptările, avînd azi un activ de 9 puncte la care se adaugă alte două ipotetice din restanţa cu Petrolul, la Constanţa.

Situaţia cea mai critică din campionat o are la ora actuală Universitatea Cluj. Realizările studenţilor după 8 etape sînt de numai 25%. Dar faptul cel mai îngrijorător în evoluţia clujenilor îl constituie evoluţia atacanţilor: 3 goluri în 8 partide! Unde sînt zilele de glorie ale lui Adam, Ivansuc, Marcu?...

Etapă satisfăcătoare sub raportul numărului de goluri (18), ca şi în ce priveşte calitatea arbitrajelor.

R. U.

Sportivitatea... pe drumul pribegiei

Am mai asistat la atitudini lipsite de simpatie faţă de echipele oaspete la ieşirea pe terenul de joc, dar ceea ce s-a întîmplat la Iaşi, cu ocazia meciului de duminică dintre C.S.M.S. şi Progresul, depăşeşte cu mult ceea ce cunoşteam în materie de aversiune împotriva echipelor vizitatoare.

Să dăm faptelor cuvîntul. Cînd bucureştenii au ieşit la încălzire,

IAŞI

întreg stadionul vuia de apostrofări împotriva Progresului, şi, în special, împotriva foştilor jucători de la C.S.M.S. Iaşi, care după terminarea facultăţii din localitate, trecuseră la altă formaţie, drept conferit de regulamentul de transferări. De ce acest act normal de viaţă şi de sport a iritat atît de mult pe majoritatea spectatorilor, nu ştim. Cînd am văzut însă că jucătorii schimbă flori pe teren ne-am liniştit. N-aveam cum să ştim că un asemenea gest frumos avea să se dovedească complet gratuit, căci vrajba dintre „partenerii" de joc şi dintre public şi fotbaliştii oaspeţi, ieşea în evidenţă la tot pasul.

Dar, despre aceasta, mai tîrziu. Acum, despre joc.

Regresul CSMS-ului nu s-a oprit încă. Echipa e rătăcită, joacă dezordonat. Vrea să cîştige, dar nu ştie cum şi nu poate. În apărare, fotbaliştii ieşeni au fost depăşiţi prin acţiuni individuale şi prin manevre colective. În atac, mijlocaşii Ştefănescu, Lupulescu şi Humă n-au izbutit să elimine adversarii prin ochiurile unei ţesături de pase, în timp ce Stoicescu şi Cuperman, fără să mai vorbim şi de extreme, s-au lansat în curse de genul „singur contra toţi", ca nişte jucători lipsiţi de orizont tactic.

Strategia bucureştenilor s-a îmbunătăţit. Şoangher a fost un bun tampon în faţa liniei sale de fundaşi şi un prompt susţinător în atac. Matei (ceva mai bine pregătit fizic) tinde să-şi adjudece o parte din obligaţiile de coordonator ale lui Mateianu, dar încă n-are capacitatea de efort necesară. Mateianu a acţionat pe poziţii mai avansate şi s-a cuplat cînd cu Oaidă, cînd cu Ţarălungă, extreme cu deplasare permanentă şi derutantă.

Dar să revenim la partea etică a meciului. Preocuparea principală a jucătorilor de la CSMS a fost lovirea sau obstrucţionarea adversarilor în orice ocazie. Dacă am fi notat faulturile, n-am mai fi văzut meciul. Deşi spiritul de loialitate obligă adversarii să-şi transmită reciproc un sentiment de securitate corporală, în meciul de duminică integritatea posesorului balonului era permanent primejduită. Culmea e alta. Ieşenii sînt jucători mai fragili, mai puţin dotaţi din punct de vedere fizic, în timp ce Progresul e o formaţie cu statură mai atletică. Din această cauză jocul dur i-a dezavantajat tot pe ieşeni care s-au resimţit mai mult, în cele din urmă. Pe de altă parte, crisparea l-a făcut pe Vornicu să se ciocnească cu coechipierul său Aurelian şi, accidentîndu-se, să părăsească terenul.

Deşi concentraţi mai mult asupra chestiunilor de joc, fotbaliştii bucureşteni şi-au ferit un timp picioarele, dar mai apoi (în special spre sfîrşitul partidei), au renunţat „la mănuşi" lovind la rîndul lor (o dreptîntr-o proporţie mai redusă). Dar culpa rămîne şi Matei, Oaidă, Şoangher au devenit tot atît de condamnabili.

Toate aceste întîmplări au fost însoţite din tribune de un decor sonor în notă, produs de o parte din public (fluierături, huiduieli, ameninţări, invective, pietre pe teren, pietre în cabină, de unde transmitea comentatorul radioului Ion Ghiţulescu).

Cum a procedat în această conjunctură conducătorul jocului, Ion Dobrin din Craiova? A fluierat toată puzderia de infracţiuni. Cu toată această presiune psihologică (lesne de imaginat), sensul deciziilor sale a fost în majoritatea cazurilor cel adevărat, dînd dovadă de onestitate. Curajul său a fost însă limitat. Trebuia să elimine după primul sfert de oră pe cei mai recalcitranţi. Trebuia să înceapă cu Lupulescu, care faulta adversarii din faţa sa şi în aceeaşi fracţiune de secundă îşi proiecta piciorul în spate, sperînd să întîlnească şi acolo vreo tibie de bucureştean.

Cu chiu cu vai, acest lanţ de episoade distanţate de legile sportivităţii ca Pămîntul de Lună, s-ar fi terminat odată cu sfîrşitul partidei. Dar o anumită faţă şi fanatismul unei părţi din public au hotărît cu totul altfel. Cu trei minute înainte de sfîrşitul meciului, Deleanu a primit o minge de la Cuperman la marginea careului şi a fost faultat în aceeaşi clipă de Viorel Popescu. Faza controversată, căci nu s-a putut observa din toate colţurile tribunei dacă infracţiunea a fost sau nu produsă în careu. Arbitrul a procedat însă just neacordînd penalti. Observatorul federal, antrenorul N. Petrescu, a socotit corectă decizia lui Ion Dobrin, căci în momentul faultării Deleanu se afla la marginea careului şi numai după aceea a căzut în careu. Bineînţeles că unii jucători ieşeni atît au aşteptat şi Stoicescu şi Ştefănescu de pildă au sărit să-l bruscheze pe arbitru, iar spectatorii au început să protesteze sub toate formele posibile. Cum faza în chestiune a fost foarte aproape de sfîrşitul meciului, scenele penibile au continuat şi după joc atingînd limite care anulează complet noţiunea de sportivitate.

Mare ne-a fost surpriza să vedem oficiali ai Consiliului regional U.C.F.S. şi ai clubului C.S.M.S. Iaşi (tovarăşul Tatu Gheorghe, preşedintele Consiliului regional al U.C.F.S. şi tovarăşul Moraru, secretarul clubului C.S.M.S.), cuprinşi de aceeaşi oarbă furie de unde şi părerea lor despre pedepsele uitate de pe vremea năvălirilor barbare ce ar fi trebuit reactualizate pentru arbitrul Ion Dobrin. Iar tovarăşul Spătaru (de la U.C.F.S. sau club?) l-a bruscat şi l-a dat afară pe uşă pe arbitrul local Mircea Rotaru pentru motivul că acesta a „îndrăz-

R. B.

(Continuare în pag. a 9-a)

Şutul lui Traian Popescu l-a învins pe portarul Suciu. Înaintaşul arădean se îndreaptă bucuros spre centrul terenului, în timp ce Petescu şi Negrea privesc dezolaţi

Foto: GH. NEAGOE

VICTORIA PASIUNII PENTRU JOC!

Nu-ţi face iluzii, nu ai nici deziluzit, spune un proverb francez, dar cum să nu-ţi faci iluzii că ai să vezi un joc bun de fotbal, dacă urma să se prezinte în teren o echipă care a primit laude în ţara proverbului, la Strasbourg!

Cine îşi închipuia să aibă deziluzia de a vedea pe Steaua atît de inertă, încît să vadă pe „drăcuşorii" de la U.T.A. jucînd tontoroiul pe lîngă fundaşii ei?

De fapt, în dimineaţa meciului, aceşti „drăcuşori" semănau mai mult a „sfinţi", atît de pioşi erau înaintea întîlnirii de care se temeau, de mai, mai să-şi facă cruci!

Dar iată că în după-amiaza duminicii trecute, cei despre care ne tăcusem iluzii, ne-au deziluzionat, iar cei sortiţi la o „rezistenţă onorabilă" ne-au încîntat.

Nişte „tineri pirpirii", cum observa un spectator din tribune, au obţinut superioritatea în jocul cu Steaua şi au spulberat iluziile adversarilor lor, în special pe ale apărătorilor, neputincioşi ca Goliat în faţa lui David.

Aceşti „pirpirii", ca Axente şi Moţ, au fost adevărate revelaţii prin incursiunile lor periculoase, care au redus aproape la zero intervenţiile disperate ale fundaşilor Petescu şi Sătmăreanu. Slăbiciunea liniei de fundaşi a echipei militare n-a putut fi ajutată nici de mijlocaşi, căci Negrea şi D. Popescu, în egală măsură de dezorientaţi şi neinspiraţi, au cedat mijlocul terenului adversarilor lor, Chivu şi Comisar, mai activi, mai interesaţi în victorie, mai puţin plictisiţi de... renumele lor. În atac cu lipsit şi Constantin (menajat pentru meciul-retur cu R.C. Strasbourg) şi Raksi (accidentat). Erau însă prezenţi Sorin Avram, Voinea, doi jucători care puteau să zburde pe lîngă Bacoş sau Meţcaş. Şi n-au zburdat, iar atunci cînd i-au depăşit, au ratat.

Adevărul e că scorul putea fi şi egal, dar Soo a trimis mingea în bară, iar Voinea, căruia nu-i ajung 14 metri pătraţi de „gol" valabil, a trimis mingea în golul încintei stadionului. Deci s-ar fi putut chiar şi 2—1. Orice s-ar fi întîmplat însă pe tabela de marcaj, iluziile spectatorilor s-au lovit crunt de realitatea din teren. N-o spun cu părerea de rău pentru că acum cîţiva ani am jucat la Steaua, ci pentru motivul că între 11 INTERNAŢIONALI de la Steaua şi NICIUNUL de la U.T.A. trebuia să fie o diferenţă, şi încă una substanţială. Şi n-a fost. Dacă un străin ar fi privit meciul fără să cunoască de fel echipele noastre şi l-am fi întrebat care din echipe a jucat la Strasbourg, ne-ar fi arătat, desigur, echipa cu tricouri albe, pe U.T.A. Am fi putut să-i spunem că habar n-are de fotbal? Nu puteam!

Este adevărat că au lipsit doi jucători de bază la Steaua, că trebuie luată în consideraţie şi oboseala deplasării în Franţa, însă trebuie spus jucătorilor de la Steaua că fără pasiune în joc nu se poate realiza aproape nimic. Iată ce au dovedit în primul rînd autorii surprizei de duminică: PASIUNE. Nici nu se putea ca pasiunea să nu învingă PLICTISEALA. Despre ce altceva poate fi vorba, căci dacă am pune în cîntar greutatea, la figurat, de pînă acum a jucătorilor de la Steaua şi a acelora de la U.T.A., cine ar putea oare echilibra acul cîntarului?

Gheorghe NERTEA